

[Kim Behnke]

har, for hr. Jes Lunde vil jo give dem indkomst over de offentlige kasser. Alle sabbatordninger og alle orlovsordninger skal betales over de offentlige kasser. De penge, der udbetales af de offentlige kasser, hentes gennem stærkere beskatning af det erhvervsliv, hvor der nu er færre mennesker, der arbejder. Denne højere beskatning får erhvervsvirksomhederne til at fyre endnu flere, som skal have endnu flere sabbatordninger, som skal have endnu flere offentlige tilskud, som skal have endnu højere skatter. Vi får en dødsspiral, en ond cirkel, hvor samfundsøkonomien år for år bliver gjort stadig ringere.

Det ved hr. Jes Lunde også godt, men hr. Jes Lunde har ideologisk bundet sig op på et ønske om en stærk central, socialistisk styring af det danske samfund, og den kan man først få den dag, hvor samtlige borgere har et økonomisk afhængighedsforhold til den danske stat, den dag, hr. Jes Lunde optræder som narkopusheren, der uddeler milde gaver. Ikke narkotika, men penge, som folk bliver afhængige af, så de er nødt til at henvende sig til staten hele tiden for at få det næste behov dækket. Det er det samfund, hr. Jes Lunde gerne vil have, men det er ikke et samfund, der økonomisk hænger sammen, det hænger kun sammen i en ideologisk vildfarelse.

Finansministeren brugte lang tid til at sammenligne dansk økonomi med andre landes, men det forekom mig lidt som historien om den enøjede, der er konge blandt de blinde, for at det går endnu værre i Belgien og i Italien, er jo ikke det samme, som at det går godt hos os. Det går relativt godt, og alt er selvfølgelig relativt, men den absolutte velfærd i Danmark er truet. Det kan godt være, at den er endnu mere truet i andre lande, men det er en meget ringe trøst.

Finansministeren havde ikke så mange kommentarer til Fremskridtspartiet, og det forstår jeg godt, for det næste indlæg, der kom fra hr. Stavad, viste, at det, der sådan er optakt og tendens til, er denne konsensusocialisme, hvor man ikke rigtig har talt sig fra hinanden, men vil prøve at se, om man ikke godt kan få strikket et eller andet sammen; det er jo kun et par milliarder, der skiller. Ja, men det er, fordi man ser bort fra de kæmpestore gældsforpligtelser.

Noget af det, man er ved at finde sammen om, er, at vi bare skal lånefinansiere. Der var

ved at være optræk til et flertal i salen i dag om at lade det være kommunerne, der skulle lånefinansiere nogle flere aktiviteter, for så ville der da komme nogle mennesker i arbejde. Problemet ved enhver form for lånefinansiering er, at de politikere, der sidder i dag, har det ligesom den lille dreng, der tisser i bukserne den kolde vinterdag. Det varmer, så længe man selv sidder i Folketinget, for der kommer lidt mere beskæftigelse, men der kommer nogle efterfølgere, som ikke bare skal betale lånene, men også renter og rentes rente tilbage, og for dem bliver det meget værre. Når vi har det, som vi har det i dag, er det, fordi der var nogle politikere, der i går, i forgårs og sidste år foretog disse ufinansierede og belånte investeringer. Derfor har vi gælden i dag, og hvis vi lånefinansierer disse nye aktiviteter, vil gælden i morgen og i overmorgen blive endnu større.

Men hvad værre er: Hovedparten af de anlægsaktiviteter, der er tale om, uanset om det er elektrificering eller nye motorveje, plastrer hele landet til. Der er ingen miljøbegrænsninger, når det gælder bygningen af nye motorveje, men vil en lille erhvervsvirksomhed udvide med 16 m², får den nej fra amtsråd, kommunalbestyrelse og Planstyrelsen, for af landskabelige hensyn kan man ikke tillade, at et lille skur bliver sat op på gården. Men pløjer en motorvej tværs igennem landet – 2 i Nordjylland, 4 i Midtjylland, hele vejen rundt – er der ingen begrænsninger af, hvordan vi ødelægger miljøet; det er en underlig dobbeltmoral.

Men hvad meget værre er: Det eneste sted, hvor beskæftigelsen måske for alvor vil blive forøget, er i Italien, Frankrig, Holland eller Tyskland. De har det selvfølgelig også elendig, men skal vi lånefinansiere beskæftigelsesfremmende foranstaltninger i de lande? Svaret fra vores side er nej. EF-reglerne betyder jo, at samtlige disse projekter skal udbydes i EF-licitation. Vi risikerer, at det bliver udenlandske firmaer og udenlandske entreprenører, der får forøget deres beskæftigelse som følge af de aktiviteter, der nu er undervejs. Det være sagt nu; når vi så om 2 eller 3 år sidder i suppedasen, kan jeg eller mine efterfølgere i Fremskridtspartiet, hvis jeg ikke selv er her længere, om ikke andet have fornøjelse af at citere fra den spalte, hvor dette synspunkt er nævnt, så kommer det ikke som nogen overraskelse til den tid.